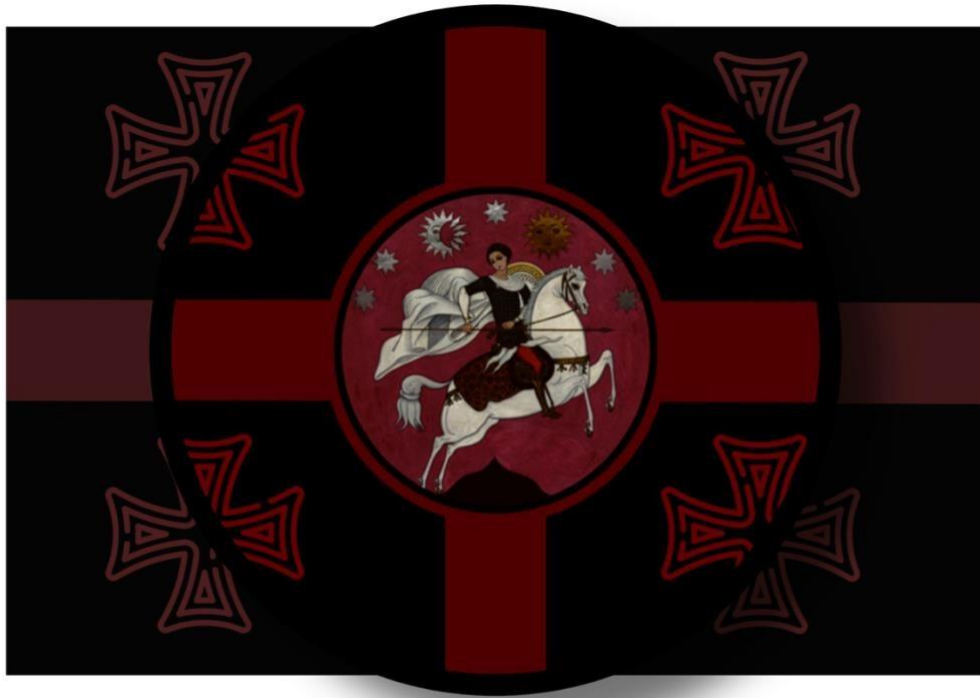

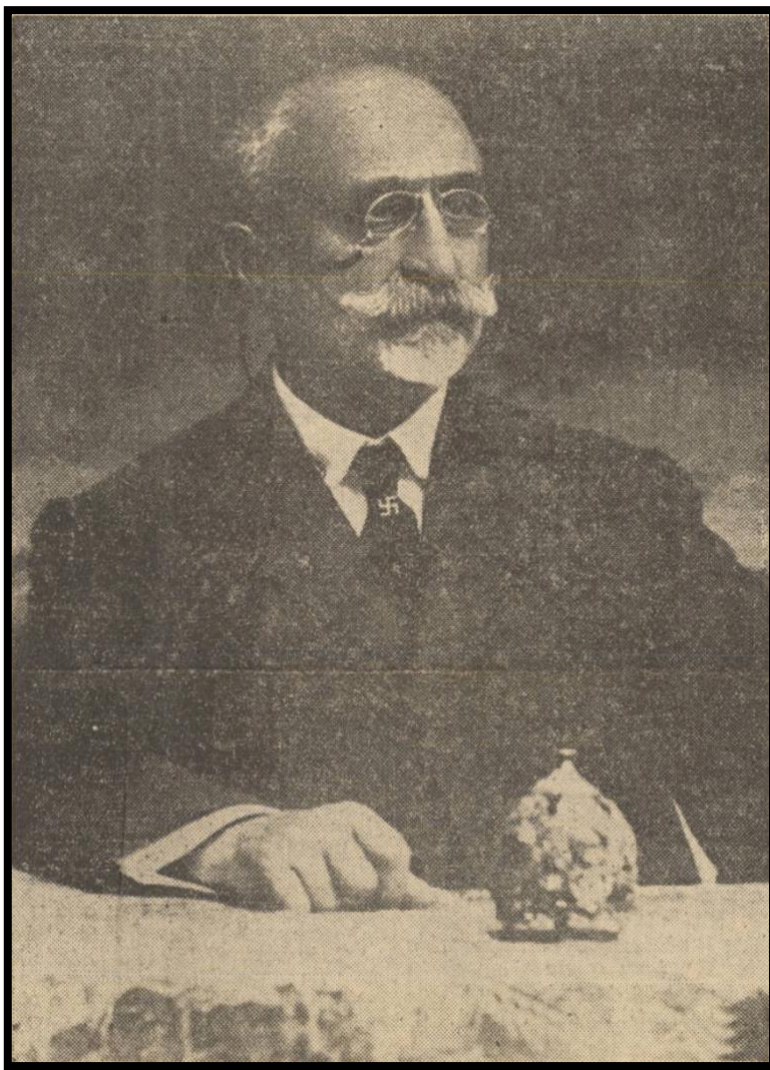
ანტისემიტობის მეცნიერება

ალექსანდრე კ. კუზა

ნაციონალ-სოციალისტური ბიბლიოთეკა
•ბათუმი 2026•

ალექსანდრე კონსტანტინ კუზა (1857-1947)

ანტისემიტიზმის მეცნიერება

პირველად დაიწერა რუმინეთში, 1922 წელს

„კიდევ ერთი საშინელი სიტყვათმეხამება: ანტისემიტიზმის მეცნიერება. როგორ შეიძლება ანტისემიტიზმი მეცნიერება იყოს?“ — აღშფოთებით იკითხავენ თავიანთ ქვებში ჩაკარგული გეოლოგები, თავიანთ წყაროებში ჩამარხული ისტორიკოსები, მათემატიკოსები თავიანთი იქსებით, ფილოლოგები თავიანთი სუფიქსებით და მეცნიერები კულტურის შესახებ საკუთარი აკვიატებული იდეებით.

ანტისემიტიზმი? ამ მეცნიერთათვის ეს ხომ მხოლოდ ველურობა, ბრმა ინსტინქტების მძვინვარე გამოვლინება და პრეისტორიული ხანის გადმონაშთია. ჩვენი ცივილიზაციის სირცხვილი, რომელსაც ერთხმად გმობს როგორც მეცნიერება, ისე ადამიანის ყოველგვარი წინასწარგანწყობისა და ვნებებისგან თავისუფალი, განათლებული ცნობიერება.

სწორედ ასეთ ატმოსფეროს ქმნიან ებრაელები (და ამ ატმოსფეროს ასაზრდოებენ გაიუდევეებული პირები) ანტისემიტიზმის გარშემო. ისინი ატყუებენ გულუბრყვილო ხალხს და სარგებლობენ იმ ბრიყვთა ამბიციებით, რომელთაც პრეტენზია აქვთ, „თანამედროვე ცივილიზაციის ფეხდაფეხ“ იარონ. და ვის არ სურს ეს?

მაგალითად, არსებობს ერთი საინტერესო შემთხვევა გაიუდევეებული, წარმოშობით თავადაც ნახევრად ებრაელი ინდივიდისა, რომელიც რამდენიმე წლის წინ დიდი მეცნიერის იერით მსჯელობდა ჩვენს

ანტისემიტიზმზე, რომელიც მაშინაც, ისევე როგორც დღეს, უცვლელი რჩებოდა. აი, რას გვეუბნება ეს ავტორი - “nomen-odiosum” (საძულველი სახელი) — ჟურნალის - Viata Romaneasca-ს („რუმინული ცხოვრება“, II წელი, №11, ნოემბერი, 1907 წ., გვ. 186, 204-207) ფურცლებიდან. ის, ვინც მაშინ ეროვნულ აზროვნებას უღალატა, მოგვიანებით, ომის დროსაც, ჩვენი ეროვნული მოქმედების მოღალატედ მოგვევლინა:

„მსურს შევუხო ებრაულ საკითხს... რომელიც სრულიად დაუმახინჯებია ჩვენი ანტისემიტების მდაბიო და სასტიკ იუდეოფაგიას (ებრაელთა შთამთქმელობას), რითაც ისინი... ცივილიზებული სამყაროს წინაშე გვარცხვენენ.

შუა საუკუნეების დროინდელი დევნის არსენალიდან ამოღებული დაჟანგული იარაღით, სიძულვილის პროპაგანდით, ექსცესებისკენ ვნებიანი წაქეზებითა და მასებში ცხოველური ინსტინქტების გაღვიძებით... მხოლოდ სამართლიანი საქმის დისკრედიტაციაა შესაძლებელი — ანტისემიტიზმი კი ნამდვილად არ არის სამართლიანი საქმე...”

„მაგრამ ამ კონფლიქტისთვის... რასობრივი თუ რელიგიური დევნის, ერთი სიტყვით — ანტისემიტიზმის ცრუ ელფერის მიცემა, მხოლოდ მტრის ინტერესებს ემსახურება. მტრისა, რომელიც სიხარულით იყენებს ზოგიერთი მანიაკის... ანტისემიტი სკანდალისტების აზრთა მიმოზნევას, რაც ნაადრევად აყენებს დღის წესრიგში მთელ ამ საკითხს...

ვერცერთი ხალხი, მით უმეტეს ჩვენი, ვერ შეძლებს მარადიულად და უშედეგოდ ჩაიკეტოს თანამედროვე იდეებისა თუ საგარეო პოლიტიკური ქმედებების წინაშე...”

(რედაქტორის შენიშვნა (იგულისხმება კუზა): ეს მრავალწერტილები და დაულაგებელი ტექსტი თავად ავტორისეულია. ისინი ტექსტის გამოსატოვებლად კი არ არის დასმული, არამედ მუქარის შემცველ ხასიათს ატარებს, თითქოს რაღაც ფანტასტიკურ პოლიტიკურ წინასწარმეტყველებას მოასწავებდეს.)

„ამიტომ, ჩვენი საკითხის გადატანა ანტისემიტიზმისა და რასობრივი სიძულვილის ჭრილში, ჩვენთვის სამარცხვინო და ფატალური მარცხის მომტანი იქნება... ეს აზიური სწრაფვები... ძალადობრივი დემაგოგია, არაჯანსაღი აჟიოტაჟი... ზნელი ვნებებით სპეკულირების მცდელობა...”

(რედაქტორის შენიშვნა (იგულისხმება კუზა): ბოლო მრავალწერტილებიც კვლავ ავტორისეულია და იგივე მუქარას მოასწავებს ისეთი „საშინელი დანაშაულებისთვის“, როგორიცაა ანტისემიტიზმი.)

მე ეს ტიპური კონცეფცია იმიტომ მოვიყვანე, რომ ის დამახასიათებელია ყველასთვის, ვინც ებრაელებს მიეყიდა. აქ ნათლად ჩანს, რას ეფუძნება მათი მთელი არგუმენტაცია: მხოლოდ კლიშეებს („ცივილიზებული სამყარო“, „თანამედროვე იდეები“) და განსაკუთრებით, ცილისწამებას („მდაბიო და სასტიკი იუდეოფაგია“, „დაჟანგული იარაღი“, „ცხოველური ინსტინქტები“, „მანიაკების

ბოდვა“, „ანტისემიტი სკანდალისტები“, „აზიური გამოხტომები“, „ბნელი ვნებები“).

მსგავს „შეფასებებს“ არა მხოლოდ ებრაელთა რიგით მოტრფიალეებში, არამედ ზოგჯერ კულტურის სხვადასხვა დარგის გამორჩეულ წარმომადგენლებთანაც ვხვდებით. მაგალითად, გამოჩენილმა იურისტმა, უნივერსიტეტის პროფესორმა, ორატორმა, პოლიტიკოსმა და სახალხო განათლების ყოფილმა მინისტრმა, ბატონმა ა. კ. არიონმა, დეპუტატთა პალატის პლენარულ სხდომაზე ჩემი ანტისემიტიზმის გამო ასეთი ეპითეტით მომმართა (რაც ამგვარი კაცისგან შეგვიძლია „სახელგანთქმულ“ გამონათქვამადაც მივიჩნიოთ): მან „გამოქცაბულის ადამიანი“ მიწოდა.

რაც შეეხება თავად ებრაელებს, მათ მიერ ანტისემიტიზმის ახსნა კიდევ უფრო ტიპურია. გარდა უკვე ნაცნობი კლიშეებისა — „სიძულვილი და ველურობა“ (რასაკვირველია, ყოველგვარი მიზეზის გარეშე, რადგან მათ მოტივების განხილვა არც კი სურთ) — მათი აზრით, ანტისემიტიზმი არის სიგიჟე, ინტელექტუალური დეგენერაცია და სულიერი სნეულება. აი, როგორ გვახსიათებს ებრაელთა ერთ-ერთი ყველაზე გამორჩეული თანამედროვე „ინტელექტუალი“, დოქტორი კ. ლიპე — შუა საუკუნეების თალმუდის ცნობილი კომენტატორის, რაშის შთამომავალი, რომელიც ქადაგებდა: *tob sebegoim barog* („მოკალი საუკეთესო გოებს შორის“).

ეს დოქტორი კ. ლიპე ჩვენთან გალიციიდან შემოვიდა და იასში დასახლდა, სადაც სასჯელს იხდიდა აბორტის დროს ქალის მოკვლის გამო. მან გერმანულ ენაზე სპეციალური ნაშრომიც კი გამოსცა:

„ფსიქიკური დაავადების სიმპტომები — ანტისემიტიზმი“ (1887).

და იმის დასტურად, რომ პარაზიტი ებრაელებისა და მათი მიმდევარი გაიუდევეებული პირების არგუმენტები ანტისემიტიზმის წინააღმდეგ მუდამ ერთფეროვანი და მწირია, მოვიხმობ ციტატას Curierul Israelit-ის სარედაქციო წერილიდან. ეს გამოცემა ნატურალიზებულ ებრაელთა კავშირის ოფიციალური ორგანოა. 1922 წლის 15 სექტემბრის ნომერში გამოქვეყნდა სტატია სათაურით — „არამზადების ბანდა“, რომელიც ჩვენთვის, Apararea Nationala-ს („ეროვნული თავდაცვა“) ავტორებისთვის, აშკარად ცილისმწამებლურია. იქ ვკითხულობთ:

„ამ ანტისემიტებს ახასიათებთ ინტელექტუალური დეგენერაცია, რომელმაც შეგრძნებათა გარყვნამდე მიაღწია. ეს არის ერთგვარი ფსიქიკური სადიზმი, რომელიც ამ სნეულებით შეპყრობილთ სიცრუისა და ცილისწამებისკენ უბიძგებს“.

როგორც ხედავთ, ეს ახსნა მეტისმეტად პრიმიტიული და გულუბრყვილოა: თითქოს ყველაფერი, რაც კი ებრაელთა წინააღმდეგ ითქმება, მხოლოდ სიცრუე და ცილისწამებაა, გამოწვეული რაღაც სპეციფიკური ინტელექტუალური დეგენერაციით.

ამრიგად, ანტისემიტიზმის დეფინიცია ებრაელებისა და გაიუდევეებული პირების გაგებით — ორ სიტყვაში ჯამდება: ველურობა და სიგიჟე. რაც შეეხება ებრაელებს, როგორც სოციალურ ფენომენს, ისინი ამ „განმარტებაში“ საერთოდ არ ფიგურირებენ — თითქოს ბუნებაში არც კი არსებობდნენ.

სწორედ ამ „ველურობამ და სიგიჟემ“ აიძულა ყველა დროის ხალხები — ეგვიპტელები, სპარსელები, რომაელები, არაბები თუ თანამედროვე ერები — მიეჩნიათ ებრაელები ეროვნულ საფრთხედ და მათ წინააღმდეგ მკაცრი ზომები გაეტარებინათ.

სწორედ ამ „ველურობამ და სიგიჟემ“ დაუბნელა გონება მსოფლიო კულტურის ყველაზე თვალსაჩინო წარმომადგენლებს: ციცერონს, სენეკას, ტაციტუსს, მუჰამედს, მარტინ ლუთერს, ჯორდანო ბრუნოს, ფრიდრიხ დიდს, ვოლტერს, იოზეფ II-ს, ნაპოლეონ I-ს, გოეთეს, ჰერდერს, იმანუელ კანტს, ფიხტეს, შოპენჰაუერს, შარლ ფურიეს, ლუდვიგ ფოიერბახს, რიხარდ ვაგნერს, ბისმარკს, რუდოლფ ვირხოვს, თეოდორ ბილროთს, ეუგენ დიურინგსა და სხვა უამრავ მოღვაწეს ყველა სფეროდან, ვინც კი ებრაელთა წინააღმდეგ გამოვიდა.

და ბოლოს, სწორედ ეს „ველურობა და სიგიჟე“ ხსნის ჩვენი კულტურის უდიდესი ფიგურების ანტისემიტიზმსაც, როგორებიც იყვნენ: სიმონ ბარნუციუ, ბ. პ. ჰამდეუ, ვასილე ალექსანდრი, ვასილე კონტა და მიჰაილ ემინესკუ.

ველურნი და შეშლილნი — აი, ვინ ყოფილან ეს ადამიანები! ცივილიზებულნი და ზრდილნი კი — ის გაიუდევებული პირები. ხოლო ებრაელები? — თითქოს საერთოდ არც არსებობენ.

და რაკი გაიუდევებულთა მოსყიდულობა უძლურია, ახსნას ანტისემიტიზმი, როგორც სოციალური ფენომენი, ჩვენ მას ანტისემიტურ თეორიას ვუწოდებთ. ჩვენი თეორიის მიხედვით,

ანტისემიტიზმის სტრუქტურაში სამი ეტაპი უნდა განვასხვავოთ: ინსტინქტი, ცნობიერება და მეცნიერება.

ინსტინქტი: ის მუდამ აიძულებდა ბრბოს, რომელიც უპირველესად საკუთარი მატერიალური ინტერესებით იყო დაინტერესებული, სახალხო მოძრაობებით დაპირისპირებოდა ებრაულ პარაზიტიზმს. ეს გამოსვლები ხშირად მასშტაბურ და სისხლიან ხასიათს ატარებდა, როგორც ეს ყველგან ხდებოდა — მაგალითად, უკრაინაში, ბოჰდან ხმელნიცკის მეთაურობით დაწყებული კაზაკთა საშინელი აჯანყების დროს, როდესაც 1649 წელს 250,000-ზე მეტი ებრაელი განადგურდა.

ცნობიერება: ებრაული საფრთხის გაცნობიერება ეტაპობრივად იწყება, ჯერ განათლებულ კლასებში, შემდეგ კი ვრცელდება და აღწევს მასებში. პირველი ჯგუფი უერთდება ხალხის მოთხოვნებს, რის შედეგადაც ეს უკანასკნელნიც თანდათან უფრო ნათლად აღიქვამენ არსებულ ვითარებას.

მეცნიერება: ის იწყება ცალკეული კვლევებით, ვიდრე არ მიაღწევს საკვლევი ობიექტის ზუსტ განსაზღვრას. კერძოდ იუდაიზმის, როგორც სოციალური ფენომენის შესწავლას იმ გარემოდან მოწყვეტით, რომელშიც ის შენიღბვას ცდილობს. ამით მეცნიერება ასკვნის, რომ ეს არის ზოგადსაკაცობრიო პრობლემა — ფაქტობრივად, უდიდესი გამოწვევა, რომლის გადაჭრაც გარდაუვალია.

შეგვიძლია ვთქვათ, რომ აქამდე ჩატარებული ცალკეული კვლევების შედეგად მიღებული დასკვნები ქმნიან მეცნიერულ ანტისემიტიზმს. ეს არის საფუძველი, რომელიც არ უნდა აგვერიოს თავად „ანტისემიტიზმის მეცნიერებაში“, რადგან მათ ერთმანეთისგან

განსხვავებული მიზნები აქვთ. აი, ამ მეცნიერების დეფინიცია მისივე საკვლევი ობიექტის მიხედვით, რაც ნათლად ადასტურებს, რომ საქმე გვაქვს ნამდვილ მეცნიერებასთან, რომელსაც საკუთარი კვლევის სფერო გააჩნია:

ანტისემიტიზმის მეცნიერების ობიექტია იუდაიზმი, როგორც სოციალური პრობლემა. შესაბამისად, იგი წარმოადგენს ყველა იმ დისციპლინის სინთეზს, რომელთაც შეუძლიათ წვლილი შეიტანონ ამ პრობლემის გადაჭრაში.

ჩვენ უკვე მიმოვიხილეთ ის მეცნიერებები, რომელთაც თავიანთი კვლევებით წვლილი შეაქვთ იუდაიზმის შემეცნებაში. ახლა კი ვნახოთ, როგორ იყენებს ანტისემიტიზმის მეცნიერება მათ მიგნებებს საბოლოო დასკვნამდე მისასვლელად:

ისტორია ადგენს, რომ უძველესი დროიდან ებრაელები სხვა ხალხთა შორის მიმოფანტული, მომთაბარე და უსამშობლო ერი იყო. ანტისემიტიზმის მეცნიერება კი ასკვნის, რომ ეს ნომადიზმი ძირს უთხრის მიწათმოქმედი, ბინადარი ხალხების კეთილდღეობას, რის გამოც მისი მოთმენა მათთვის შეუძლებელია.

ანთროპოლოგია ადგენს, რომ ებრაელები ურთიერთდაუკავშირებელი — სემიტური, არიული, ნეგროიდული და მონღოლური რასების ნაზავს წარმოადგენენ. ანტისემიტიზმის მეცნიერება ებრაელი ერის კულტურულ უნაყოფოებას სწორედ ამ „გადაგვარებით“ ხსნის და მიუთითებს, რომ ამ ნაზავს არ ძალუძს რაიმე წვლილის შეტანა სხვა ერების კულტურაში. პირიქით, ისინი

მხოლოდ აყალბებენ მას და ამახინჯებენ მის ავთენტურ
მახასიათებლებს.

თეოლოგია ადგენს, რომ ებრაული რელიგია ექსკლუზივისტურია, რადგან იგი ეფუძნება განსაკუთრებულ აღთქმას მათ ღმერთ იაჰვესა და ებრაელებს შორის, რომელთაც სხვა ხალხებისგან განცალკევებულ, „რჩეულ“ და წმინდა ერად მიიჩნევს. ანტისემიტიზმის მეცნიერება აქედან მკაცრად ასკვნის, რომ მსგავსი კონცეფცია გამორიცხავს ებრაელებთან ყოველგვარ მშვიდობიან თანამშრომლობასა თუ ასიმილაციას.

პოლიტიკური მეცნიერება ადგენს, რომ სხვა ერებში ებრაელებს ყველგან საკუთარი, უნიკალური სოციალური ორგანიზაცია აქვთ, რაც ყოველთვის ქმნის „სახელმწიფოს სახელმწიფოში“. ანტისემიტიზმის მეცნიერების დასკვნით, ებრაელები ანარქიული ელემენტია, რომელიც საფრთხეს უქმნის ნებისმიერი სახელმწიფოს არსებობას.

პოლიტიკური ეკონომიკა ადგენს, რომ ებრაელები ყველა დროში, თვით პალესტინაშიც კი, სხვა ხალხებზე დაშენებულ ფენას წარმოადგენდნენ, რადგან ისინი სხვის შრომას მოიხმარდნენ, თავად კი პირდაპირი მწარმოებლები არასოდეს ყოფილან. ანტისემიტიზმის მეცნიერება აცხადებს, რომ ნებისმიერ ხალხს აქვს უფლება, დაიცვას თავისი პროდუქტიული შრომა ებრაელთა ექსპლუატაციისგან, რომელთა პარაზიტული ყოფაც საფრთხეში აგდებს ერების არსებობას.

ფილოსოფია ადგენს, რომ იუდაიზმის ცხოვრებისეული კონცეფცია არის ანაქრონიზმი, რომელიც ეწინააღმდეგება კაცობრიობის პროგრესს. ანტისემიტიზმის მეცნიერება ცივილიზაციის წინაშე მოვალეობად მიიჩნევს ამ „კულტურული მონსტრის“ აღმოფხვრას ყველა ერის ერთიანი ძალისხმევით.

ანტისემიტიზმის მეცნიერება თავის დასკვნებს სხვადასხვა სპეციალიზებული დისციპლინის მიერ ობიექტურად დადგენილ ფაქტებზე აფუძნებს, რომელთაც გარდაუვალად მივყავართ ერთსა და იმავე დასკვნამდე:

ანტისემიტიზმის ინსტინქტს ზოგჯერ შესაძლოა თან სდევდეს ველურობა და სიძულვილი. რამეთუ ინსტინქტი, როგორც ამბობენ, ბრმაა — თუმცა იგი უპირობოდ აუცილებელია სიცოცხლის დასაცავად.

ანტისემიტიზმის ცნობიერება კი ერწყმის ინსტინქტს და აძლიერებს მის სწრაფვას, მიუხედავად იმისა, თუ რამდენად „ველურია“ იგი. რადგან, იმისთვის, რომ იყო „ცივილიზებული“, უპირველეს ყოვლისა, თავად უნდა არსებობდე.

საბოლოოდ, ანტისემიტიზმის მეცნიერება ჰფენს ნათელს ამ ფენომენს, კიდევ უფრო აფართოებს ხალხის ცნობიერებას და სრულად აკმაყოფილებს მათ ინსტინქტს. მისი ძალადობრივი აფეთქებები ლეგიტიმაციას ჰპოვებს მათივე გამომწვევი მიზეზის — ებრაული პარაზიტიზმის მხილებით. ამგვარად, ეს მეცნიერება გვთავაზობს იუდაიზმის პრობლემის გადაჭრის მეცნიერულ

ფორმულას, რომლის განსახორციელებლად მხოლოდ მისი პრაქტიკული გამოყენებაა საჭირო.

თანამედროვე ანტისემიტიზმი აერთიანებს ყოველგვარ ენერგიას: ინსტინქტს, სინდისს, მეცნიერებასა და სრულად გამოაშკარავებული ჭეშმარიტების ძალას. იგი ქმნის მრისხანე სოციალურ ძალას, რომელსაც ნამდვილად შესწევს უნარი, გადაჭრას ჩვენი დროის ცივილიზაციის უდიდესი გამოწვევა — ებრაული საკითხი. და რას უპირისპირებენ ებრაელები თუ გაიუდევეებული პირები ამ დიდებულ ძალას საკუთარი პარაზიტული ყოფის გასახანგრძლივებლად? ჩვენ ეს უკვე ვიხილეთ: მხოლოდ კლიშეებს, ცილისწამებასა და ახირებებს.

„ჩვენი ანტისემიტების მდაბიო იუდეოფაგია...“, „ისინი გვარცხვენენ ცივილიზებული სამყაროს თვალში...“, „შუა საუკუნეების დროინდელი დევნის არსენალიდან ამოღებული დაჟანგული იარაღი...“, „მასებში ცხოველური ინსტინქტების გაღვიძება...“, „აზიური სწრაფვები...“, „სიგიჟე...“, „ფსიქიკური სადიზმი...“

აი, მთელი მათი არგუმენტაცია, რომელსაც ისინი ჩვენს ანტისემიტიზმს უპირისპირებენ. სხვა მათ არაფერი გააჩნიათ და ჰგონიათ, რომ ამ სისულელეებით ჩვენს განადგურებას შეძლებენ.

ამ დროს კი, პარალელურად, მომთაბარე იუდას პარაზიტიზმით აღშფოთებულ ყოველ ერში შურისძიების ენერგია დუღს...

ა. კ. კუზა,
Apararea Nationala („ეროვნული თავდაცვა“),
№16, 15 ნოემბერი, 1922 წელი.

•**Terror-88 Library**•
Batumi 2026